

**Odlišné stanovisko sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD., k odôvodneniu
uznesenia sp. zn. PLs. ÚS 1/2016**

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam svoje odlišné stanovisko vo veci sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, pre namietané porušenie základných práv a slobôd zaručených Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, rozvrhom práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutím predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Spr 853/2015 z 19. októbra 2015 z dôvodov, ktoré ďalej uvádzam.

Vo veci sp. zn. PLs. ÚS 1/2016 som hlasoval za výrok o spojení vecí na ďalšie konanie. Nesúhlasím však s dôvodmi, ktoré uviedol sudca spravodajca v odôvodnení.

Som toho názoru, že ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 112 Občianskeho súdneho poriadku sa majú realizovať vždy, keď je to procesne možné. Ide o zákonný procesný postup, ktorý je aj transparentný a predvídateľný, pričom spolu s rozvrhom práce súdu zaisťuje, aby aj konanie vykonal zákonný sudca.

Môj nesúhlas s odôvodnením sa viaže na iné konanie vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pod sp. zn. III. ÚS 571/2014 vo veci [REDAKOVANÉ] a vo veci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], kde totožný senát ústavného súdu, ktorý navrhuje spojenie vecí dnes, v tomto prípade spojenie vecí nenavrhol.

Kladiem otázku, akými dôvodmi a právnymi ustanoveniami sa riadi vo svojej rozhodovacej činnosti sudca spravodajca a jeho senát?

Vzťahuje sa na tento spôsob rozhodovania platná právna úprava alebo nejaké iné „nepísané“ pravidlá alebo aj výklad pléna o generálnom prokurátorovi Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 4/2012?

V princípe nemožno mať pochybnosti o vhodnosti spojenia, ale pre tých, ktorí využívajú inštitút spojenia ako procesné pravidlo univerzálne. Pokiaľ však iné (podobné) veci ten istý sudca spravodajca explicitne odmietne dať na spojenie (a bol na to napr. aj výslovne vyzvaný), hoci minimálne – tak ako táto vec – boli vhodné na spojenie, je potom správanie takéhoto sudcu spravodajcu účelové, náhodné, nepredvídateľné, či dokonca svojvoľné (keď vec chcem, tak ju, hoci je vhodná na spojenie, nechám, a keď ju nechcem, tak sa jej zbavím návrhom na jej spojenie). Takéto správanie sudcu sa neodvíja od práva, ale od jeho subjektívneho, nebodaj účelového úsudku.

V Košiciach 19. januára 2016